

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9To/40/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8312010804
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Farkaš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8312010804.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Farkaša a sudcov JUDr. Jaroslava Bugeľa a JUDr. Emila Dubňanského, na verejnom zasadnutí konanom dňa 20.11.2014, v trestnej veci obžalovaného X. B., pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, 2 písm. a/, ods. 4, 5 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 2T/182/2012 zo dňa 25.9.2013, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného X. B..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 2T/182/2012 zo dňa 25.9.2013 obžalovaný X. B. bol uznaný vinným zo spáchania prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a/, ods. 4, ods. 5 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že:

- dňa XX.X.XXXX v čase o 02.30 hod. na štátnej ceste II/554 v kilometri 8620 pred obcou J. A. v smere od obce X. do obce J. A., okres O., v opilom stave riadil osobné motorové vozidlo zn. Citroen Xantia 1,8i, ev. č. 2M4 9841, Česká republika, pričom pri prechádzaní miernej pravotočivej zákruty zišiel vľavo v smere jazdy do protismeru a zišiel s vozidlom mimo vozovku, najskôr narazil vozidlom do oplotenia pri dvoch rodinných domoch, následne narazil do elektrického betónového stĺpa a po náraze odhodilo vozidlo do záhrady rodinného domu, následkom čoho utrpeli mnohopočetné zranenia hlavy, a teda spolujazdci K. U., nar. XX.XX.XXXX a F. U., nar. XX.XX.XXXX, ktorým na mieste nehody podľahli, pričom následnou dychovou skúškou bolo zistené, že v čase nehody mal vodič X. B. 1,25 - 1,33 promile alkoholu v krvi, čím porušil § 4 ods. 1 písm. c/, ods. 2 písm. c/, § 9 ods. 1 a § 16 ods. 1 Zák. č. 8/2009 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách.

Za to mu súd uložil podľa § 149 ods. 5 Tr. zákona za použitia § 36 písm. j/, l/ n/, § 38 ods. 2, 3 Tr. zákona trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov a 3 mesiace.

Podľa § 48 ods. 1, 2 písm. a/ Tr. zákona súd obžalovaného pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, 5 písm. b/ Tr. zákona súd uložil obžalovanému trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov na doživotie.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku súd uložil obžalovanému povinnosť uhradiť škodu poškodeným V. U., nar. XX.XX.XXXX, X. č. XXX, vo výške 8.325,- Eur a poškodenej M. U., nar. XX.X.XXXX, X. č. XX, vo výške 8.883,- Eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. poriadku súd poškodených V. U. a M. U. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na konanie vo veciach občiansko-právnych.

Po vyhlásení rozsudku, odôvodnení a poučení o opravnom prostriedku obžalovaný priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní podal odvolanie.

Obžalovaný svoje odvolanie odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu podaním, ktoré bolo doručené súdu dňa 21.11.2013. Z odôvodnenia vyplýva, že súd prvého stupňa pri hodnotení priebehu nehody nezohľadnil a nepreskúmal eventualitu tvrdenia obžalovaného, kedy priebeh nehody mohol čiastočne negatívne ovplyvniť aj neb. F. U., ktorý sedel na mieste spolujazdca. Súd v odôvodnení napadnutého rozsudku sa tejto eventualite ani nevenoval, resp. túto neskúmal. Ani znalec z odboru trestnej dopravy, ktorý vypracoval znalecký posudok, toto tvrdenie obžalovaného nepotvrdil ani nevylúčil. Na hlavnom pojednávaní znalec z odboru cestnej dopravy Ing. F. mal uviesť, že obžalovaný neprekročil rýchlosť tak podstatne, aby sa uvedená zákruta nemohla prejsť. Šmyková stopa bola zistená až pri ľavom okraji vozovky, to znamená, že priamo v zákrute šmykové stopy bočného šmyku neboli zistené. Znalec nevedel povedať, z akého dôvodu vodič neskoro zareagoval, keďže nemal k dispozícii stopy, kde vozidlo jazdilo pred zákrutou a v najostrejšom oblúku zákruty. Opätovne v tejto súvislosti poukazoval na zásah spolujazdca do vedenia motorového vozidla. Vyslovil názor, že súd mal dať vypracovať nový znalecký posudok k odstráneniu tejto pochybnosti. Konštatoval, že z grafu znaleckého posudku je zrejmé, že obžalovaný išiel priamo a pri prechádzaní miernej pravotočivej zákruty mu bol urobený zásah do riadenia, kedy zišiel s vozidlom mimo vozovku. Obžalovaný podľa názoru obhajcu išiel bežnou rýchlosťou, pri ktorej sa táto mierne pravotočivá zákruta dala zvládnuť bezpečne. Touto trasou jazdil veľmi často a poznal ju veľmi dobre bez akýchkoľvek pochybností. Obžalovaný má vodičskú skúsenosť 4 roky a podľa znalca je to vodič medzi začiatočníkom a skúseným vodičom. Obhajca ďalej poukázal na stav, v ktorom sa nachádzal spolujazdec, neb. F. U.. Bol v stave strednej opilosti, no súd prvého stupňa sa touto otázkou nezaoberal. V tejto súvislosti konštatoval, že bol vypracovaný aj znalecký posudok z odvetvia psychiatrie, z ktorého vyplýva, že obžalovaný mal rozpoznávacíe schopnosti nepodstatnou mierou znížené, neboli však zaniknuté a ovládacie schopnosti obžalovaného boli podstatnou mierou znížené, nie však zaniknuté. Jednalo sa o reaktívny stav z dôvodu depresívneho stavu po úmrtí matky. Na základe tohto posudku obhajca vyslovil názor, že keďže u obžalovaného boli zachované rozpoznávacíe schopnosti, bez problémov vedel rozoznať úsek pred zákrutou, úsek na začiatku zákruty, v strede zákruty a rýchlosť, ktorou išiel. Predmetnú zákrutu prechádzal mnohokrát a mohol pri znížených ale zachovaných ovládacích schopnostiach túto bezpečne prejsť. Okrem toho konštatuje, že znalec z odboru zdravotníctva, odvetvie súdneho lekárstva, sa vo svojom znaleckom posudku stroho, nevyčerpávajúcím spôsobom zaoberal prejavmi opilosti spolujazdca, a podľa jeho názoru má to zásadný význam pre hodnotenie obrany obžalovaného. Podľa názoru obhajcu súd prvého stupňa nezohľadnil všetky zákonné aspekty a všeobecné zásady rozhodné pre uloženie trestu. Vymeraný trest, aj keď na samej spodnej hranici príslušnej trestnej sadzby, je výrazne a neprimerane prísny. Súd sa nezaoberal možnosťou uložiť mu trest pod dolnú hranicu predmetnej trestnej sadzby, a teda mimoriadne znížiť trest, keď podmienky pre takýto postup z hľadiska ustanovenia § 39 Tr. zákona v prípade obžalovaného sú dané. Hlavne s ohľadom na okolnosti prípadu, vzhľadom na vek a pomery obžalovaného, ktorý doposiaľ viedol bezproblémový život, je nekonfliktný, študuje na vysokej škole, je bezúhonný. Z miesta trvalého bydliska je hodnotený kladne. Nedopustil sa ani žiadneho priestupku. Tri mesiace pred nehodou mu zomrela matka a s touto stratou sa ťažko vyrovnával. Už samotný fakt, že svojim správaním spôsobil smrť svojich dvoch kamarátov je pre neho dostatočným trestom, čo oľutoval, a bude ľutovať do konca svojho života. Súd prvého stupňa pri ukladaní trestu tieto okolnosti nezohľadnil a vyzdvihol len výlučne okolnosti pre neprospech obžalovaného. Obhajca ďalej konštatuje, že trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov na doživotie je dostatočne represívny na dosiahnutie účelu trestu na to, aby k takejto situácii nikdy viac nedošlo, čo si obžalovaný postupom bude zjavne uvedomovať, keď bude odkázaný na iných. Vzhľadom na mladosť obžalovaného, skutočnosť, že žije v rodine, pri priznaní poľahčujúcich okolností, možno dosiahnuť resocializáciu zníženým trestom. V závere odvolania obhajca konštatuje, že ďalšou významnou poľahčujúcou okolnosťou u obžalovaného je to, že chce uhradiť škodu, ktorá mu bola uložená rozsudkom. Škodu mu pomôže uhradiť aj rodina a práve pri mimoriadnom znížení trestu obžalovaný sa môže skôr zamestnať, mať reálny príjem, z ktorého by splácal škodu a taktiež ďalšiu škodu uplatnenú a prisúdenú poškodeným v občianskom súdnom konaní. V závere navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vrátil vec súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Krajský súd na základe riadne a včas podaného odvolania podľa § 317 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie,

ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo; na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku. Na základe tohto preskúmania krajský súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie tak, že bol zistený skutkový stav, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. S rovnakou starostlivosťou objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovanému aj okolnosti svedčiace v jeho prospech. V oboch smeroch vykonal dôkazy tak, aby umožnili spravodlivé rozhodnutie, čím plne rešpektoval zásadu vyjadrenú v § 2 ods. 10 Tr. poriadku.

Pri hodnotení dôkazov postupoval súd prvého stupňa po uvážení všetkých okolností prípadu i v ich súhrne nezávisle od toho, ktorá zo strán v trestnom konaní ich zaobstarala.

Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, výsluchom svedkov E. O., P. X., Bc. K. U., L. V., T. G., F. B., X. B., znaleckými posudkami Kriminalistického a expertízneho ústavu Košice, znaleckými posudkami z odboru zdravotníctva, odvetvia súdneho lekárstva, znaleckým posudkom predloženým obhajobou z odboru psychiatrie, ako aj ostatnými listinnými dôkazmi, ktoré boli zabezpečené v štádiu prípravného konania.

Obžalovaný X. B. v prípravnom konaní sa priznal k spáchaniu skutku, popísal priebeh večera, kedy požíval alkoholické nápoje a následnú jazdu smerom do obce J. A., kde došlo k dopravnej nehode. V tejto výpovedi v prípravnom konaní konštatoval, že pri prechádzaní pravotočivou zákrutou zišiel vľavo v smere jazdy do protismeru a narazil do oplotenia pri dvoch rodinných domoch a následne boli odhodnení do elektrického betónového stĺpa. Na rozdiel od tejto výpovede z prípravného konania na hlavnom pojednávaní obžalovaný zmenil svoju výpoveď v časti možnej príčiny vzniku kolíznej situácie, pri ktorej došlo k dopravnej nehode. Poukázal na tú skutočnosť, že pravotočivú zákrutu nadišiel si doľava, nie však do protismeru a F. U., ktorý sedel na mieste spolujazdca mu zasiahol do vedenia motorového vozidla tým, že keď bol trochu vystretý, gestikuloval, rukou, mu zasiahol do jeho ruky, s ktorou ovládal vozidlo, a keď chcel volantom točiť doprava, nestihol, a tak došlo k dopravnej nehode.

Súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní sa venoval tomuto rozporu, snažil sa odstrániť rozpory medzi výpoveďou obžalovaného z prípravného konania a na hlavnom pojednávaní. Obžalovaný pri odstraňovaní týchto rozporov konštatoval, že v prípravnom konaní sa radil s obhajcom, ktorý mu povedal, že táto skutočnosť nie je dôležitá, preto ju ani v štádiu prípravného konania neuvádzal.

Svedkovia E. O., P. X., Bc. K. U., L. V. popísali priebeh večera, ktorého časť strávili v spoločnosti obžalovaného X. B. a nebohých F. U. a K. U.. Z týchto výpovedí, predovšetkým z výpovede E. O., Bc. K. U. a L. V. vyplynulo, že v tom čase videli, že požívali alkoholické nápoje všetci traja, a to X. B., K. U. a F. U..

Svedkyňa T. G. sa vyjadrila k udalostiam po dopravnej nehode, keď obžalovaný X. B. prišiel k nej domov a žiadal, aby mu požičala baterku. Z tejto svedeckej výpovede vyplynuli iba skutočnosti, ktoré nasvedčujú tomu, že došlo k dopravnej nehode a skutočnosť, že na obžalovanom X. B. v tom čase neregistrovala, že by mal požitý alkoholické nápoje.

Zo svedeckých výpovedí členov záchranných tímov F. B. a X. B. vyplynuli iba okolnosti, ktoré vnímali po dopravnej nehode na mieste dopravnej nehody.

Príčinu smrti nebohých F. U. a K. U. mal súd za preukázanú na základe znaleckých posudkov z odboru zdravotníctva, odvetvie súdneho lekárstva. U obidvoch išlo o poranenie v oblasti tela, najmä hlavy a mozgu, ktoré zo súdno-lekárskeho hľadiska znalci hodnotili ako smrteľné. Pre všeobecnú povahu smrti menovaných sa nedalo zabrániť ani poskytnutím včasnej odbornej lekárskej pomoci a došlo k nej krátko po dopravnej nehode. Znalci po vykonanej pitve ustálili, že vykonali vyšetrenie krvi a moču u nebohého F. U.. Zistili, že v čase dopravnej nehody bola zistená koncentrácia 1,71 promile alkoholu v krvi a 2,27 promile etylalkoholu v moči, čo u živej osoby by bolo možné posudzovať ako stredný stupeň opitosti. U nebohého K. U. zistili hladinu alkoholu v krvi 0,87 promile a v moči 1,22 promile etylalkoholu, ktorá zodpovedá u živej osoby stavu podnapitosti.

Znalec z odboru zdravotníctva, odvetvie súdneho lekárstva, toxikológie a alkohológie, MUDr. P. I., spracoval znalecký posudok, pri ktorého spracovaní vychádzal zo zápisov o dychovej skúške, kedy obžalovaný X. B. dňa 25.9.2012 o 03.27 hod. mal 0,54 mg/l alkoholu v krvi, čo v prepočte zodpovedá 1,13 promile alkoholu v krvi. Po zohľadnení zákonitostí o vstrebávaní a odbúravaní alkoholu v tele metódou jednoduchého spätného prepočtu dospel k záveru, že obžalovaný v čase dopravnej nehody mal hladinu 1,25 až 1,33 promile alkoholu v krvi, čo zo súdno-lekárskeho hľadiska znamená stav opitosti mierneho stupňa. Znalec vo svojom znaleckom posudku konštatoval, že u vodiča, ktorý má nad 1 promile alkoholu v krvi, je výrazne zhoršená schopnosť riadiť motorové vozidlo, je prítomná tendencia riskovať v neprimeranej sebadôvere, má zlý odhad vzdialenosti, preceňuje vlastné schopnosti, má zhoršenú schopnosť vnímať okraje zorného poľa, dochádza k tzv. tunelovému videniu, výrazne sa predlžuje reakčný čas, zle sa prispôbujú oči prechodu zo svetla do tmy a naopak, adaptácia zraku na šero, prejavuje sa u vodiča bezohľadnosť pri riadení, zlá orientácia. I veľmi skúsený vodič sa môže v takomto stave dopustiť hrubých chýb a predstavuje pre seba a okolie obrovské riziko. Uvedené príznaky sa zhoršujú tým viac, čím vyššie je promile alkoholu v krvi.

Pri dopravnej nehode došlo k poškodeniu kolesa. Koleso a pneumatika boli podrobené skúmaniu Kriminalistického a expertízneho ústavu Košice. Zo znaleckého posudku vyplýva, že k poškodeniu diskového kolesa a plášťa, k náhlemu úniku tlakového média z pneumatiky došlo v čase dopravnej nehody v dôsledku nárazu na pevný predmet, teda na prekážku.

Obhajoba predložila súdu aj znalecký posudok z odboru zdravotníctva, odvetvia psychiatrie. Znalci, ktorí vyšetrili obžalovaného nezistili uňho žiadnu psychickú chorobu či poruchu. Zistili u neho reaktívny depresívny stav v kombinácii s jednoduchou opitnosťou mierneho stupňa v čase spáchania skutku. Reaktívny depresívny stav vyvolalo práve úmrtie matky. Prítomnosť reaktívneho depresívneho stavu v kombinácii s jednoduchou opitnosťou malo negatívny vplyv na ovládacie schopnosti, ktoré v čase spáchania skutku znalci hodnotili ako podstatnou mierou znížené, ale nie zaniknuté. Rozpoznávacie schopnosti boli nepodstatnou mierou znížené. Tento záver podporuje aj správanie obžalovaného po samotnom skutku.

Technickú príčinu vzniku dopravnej nehody mal súd za preukázanú na základe znaleckého posudku z odboru trestnej dopravy Ing. P. F.. Znalec dospel k záveru, že na základe stôp, ktoré boli zanechané na mieste dopravnej nehody v čase prejazdu pravotočivou zákrutou vozidlo CITROEN Xantia sa pohybovalo rýchlosťou 98 km/h $\pm$ 10%. Do oplotenia záhrad mimo vozovky vľavo vozidlo narazilo rýchlosťou okolo 77 km/h, kde po jeho demolácii a náraze do kra pri oplotení a stĺpika oplotenia vozidlo v šikmej polohe pravou stranou narazilo do betónového stĺpa elektrického vedenia rýchlosťou 52,5 km/h, kde po odrazení od neho ostalo v konečnej polohe. Znalec analyzoval možnosti zabránenia vzniku tejto kritickej situácie a tým vlastne zabránenia vzniku dopravnej nehody. Znalec pritom vyráтал, že maximálnou bezpečnou rýchlosťou pre prejazd danou zákrutou bola rýchlosť okolo 70,2 km/h. Pri riešení otázky, čo bolo technickou príčinou predmetnej dopravnej nehody znalec dospel k záveru, že bola to nesprávna technika jazdy čo sa týka rýchlosti jazdy, pretože znalec vyráтал, že medzná rýchlosť prejazdu danou zákrutou na hranici možného bočného šmyku bola okolo 91,9 km/h a vodič pri jazde rýchlosťou 98 km/h podstatne prekročil bezpečnú rýchlosť prejazdu danou zákrutou a prekročil aj rýchlosť medznú, hranicu bočného šmyku, čím vozidlo bolo v pravotočivej zákrute vynesené z cesty smerom do zákruty vľavo.

Na hlavnom pojednávaní sa znalec vyjadril aj k možnému zásahu do riadenia, či mohlo to vyvolať zmenu smeru jazdy tak, že každé pootočenie volantu má vplyv na priebeh ďalšieho smeru vozidla. Takýto zásah môže vyvolať zmenu riadenia, pokiaľ sa pootočí aj volant a prenesie na smer pootočenia kolies. Pokiaľ sa nepootočia kolesá, tak takýto zásah nemá vplyv. Znalec pripustil aj možnosť, že pri určitej technike jazdy sa uvedená zákruta dala prejsť aj riskantným spôsobom rýchlosťou, aká bola zistená u predmetného vozidla.

Súd prvého stupňa pri hodnotení jednotlivých dôkazov vo svojom rozhodnutí nezdôraznil, ktoré povinnosti vyplývajúce zo Zákona o cestnej premávke porušil obžalovaný svojim konaním. V tejto súvislosti k argumentácii, ktorá je obsiahnutá v samotnom rozsudku súdu prvého stupňa krajský súd dodáva, že obžalovaný X. B. tým, že viedol osobné motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, v stave vylučujúcom spôsobilosť vykonávať činnosť vodiča, porušil ust. § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke. Pod vplyvom alkoholu sa plne nevenoval vedeniu motorového vozidla a

nesledoval situáciu v cestnej premávke, čím porušil ust. § 4 ods. 1 písm. c/ Zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, práve v tomto stave ako vodič neprispôsobil rýchlosť jazdy svojim schopnostiam, stavu a povahe vozovky, premával podstatne vyššou rýchlosťou ako je medzná rýchlosť pre bočný šmyk na prejazd uvedenou zákrutou, čím porušil ust. § 16 ods. 1 Zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke. V tejto súvislosti krajský súd musí zdôrazniť, že práve vodiči pod vplyvom návykovej látky - alkoholu, ktorí riadia v stave opitosti, keď stupeň opitosti je vyšší ako 1 promile, majú sklon, tak, ako to definoval znalec z odboru súdneho lekárstva, k riskantnej jazde, prejavujú sa u nich poruchy, ktoré znalec podrobne popísal vo svojom znaleckom posudku. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že prvotnou príčinou vzniku dopravnej nehody je už samotná skutočnosť, že obžalovaný v stave, ktorý vylučuje jeho spôsobilosť viesť motorové vozidlo viedol toto motorové vozidlo, jazdil neprimeranou rýchlosťou. Tieto porušenia súhrnne boli prvotnou príčinou vzniku dopravnej nehody. Je málo pravdepodobné, že by došlo k zásahu nebohého F. U. do riadenia motorového vozidla, aj keď obžalovaný na hlavnom pojednávaní sa snažil bagatelizovať túto skutočnosť ako nepodstatnú tým, že obhajca ho mal presvedčiť, že v štádiu prípravného konania nie je to potrebné uvádzať, pretože nie je to dôležité, takáto obrana je neakceptovateľná. Práve v spôsobe tejto obrany sa prejavuje snaha čo i len čiastočne zbaviť sa svojej zodpovednosti a preniesť ju na nebohého. Obhajoba v rámci odvolania kládla dôraz na to, že súd prvého stupňa sa s touto otázkou nevysporiadal a domáhala sa nového znaleckého posudku. Podľa názoru krajského súdu v danej veci nie je potrebné spracovať znalecký posudok, pretože objektivizovaný bol záver, že obžalovaný pred vjazdom do uvedenej zákruty a pred tzv. zásahom nebohého F. U. do riadenia sa pohyboval podstatne vyššou rýchlosťou, ako je bezpečná rýchlosť na prejazd uvedenej zákruty, t. j. 70,2 km/h. Pohyboval sa aj vyššou rýchlosťou, ako je bezpečná rýchlosť na prejazd zákruty v bočnom šmyku, to znamená, že z technického hľadiska príčinou vzniku dopravnej nehody je práve rýchlosť motorového vozidla, ktorou vchádzal obžalovaný do uvedenej zákruty. V súhrne porušenie týchto povinností je potrebné hodnotiť ako hrubé porušenie, pretože v dôsledku týchto porušení došlo k vzniku dopravnej nehody, pri ktorej prišli o život F. U. a K. U..

Na základe takto vykonaného dokazovania súd prvého stupňa dospel k správne mu záveru, že obžalovaný svojim konaním naplnil pojmové znaky skutkovej podstaty trestného činu usmrtienia podľa § 149 ods. 1, 2 písm. a/, ods. 4, 5 Tr. zákona, a to po stránke objektívnej, ako aj subjektívnej.

Nepochybil súd prvého stupňa pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu. Zohľadnil pritom osobu obžalovaného, okolnosti prípadu, a pri tomto rozhodovaní, aj keď vo svojom rozhodnutí súd prvého stupňa na túto skutočnosť nepoukázal, je potrebné konštatovať, že samotní nebohí F. U. a K. U. spoločne s obžalovaným požívali alkoholické nápoje, teda vedeli, v akom stave sa nachádzajú, aj napriek tejto skutočnosti sadli s ním do motorového vozidla. Súd prvého stupňa sa zaoberal aj otázkou a ustálil pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností. Priťažujúce okolnosti súd nezistil, na druhej strane ako poľahčujúce okolnosti zistil skutočnosť, že obžalovaný viedol pred spáchaním trestného činu riadny život (§ 36 písm. j/ Tr. zákona), priznal sa k spáchaniu trestného činu, trestný čin úprimne oľutoval (§ 36 písm. l/ Tr. zákona), napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom (§ 36 písm. n/ Tr. zákona). Obhajoba sa domáhala v rámci odvolania zmeny aj výroku o treste. Vo svojom odvolaní zdôrazňovala, že súd prvého stupňa sa nezaoberal otázkou možnosti mimoriadneho zníženia trestnej sadzby podľa § 39 Tr. zákona. Vo svojom odvolaní zdôrazňovala, že práve použitie zákonom stanovenej trestnej sadzby trest odňatia slobody je neprimerane prísny a že účel trestu je možno dosiahnuť aj kratším trestom odňatia slobody. Už zo samotného označenia príslušného ustanovenia vyplýva, že má ísť o mimoriadne zníženie trestu. V danom prípade krajský súd nezistil v tejto trestnej veci také okolnosti prípadu, ktoré by odôvodňovali ukladanie trestu mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby. V tejto súvislosti je potrebné opätovne poukázať na okolnosti, za ktorých došlo k dopravnej nehode, na hrubé porušenie povinností vyplývajúcich pre obžalovaného ako vodiča zo zákona. Krajský súd dospel k záveru, že ani pomery obžalovaného, ktorý síce doposiaľ nebol súdne trestaný, viedol riadny život, neodôvodňujú mimoriadne zníženie trestnej sadzby pod dolnú hranicu. Práve naopak, krajský súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa zväžil všetky okolnosti prípadu a dospel k správne mu záveru, že účel trestu vyjadrený v § 34 ods. 1 Tr. zákona sa u obžalovaného dosiahne trestom odňatia slobody nad dolnou hranicou zákonom stanovenej trestnej sadzby, teda v trvaní 7 rokov a 3 mesiace.

Obžalovaný X. B. doposiaľ nebol vo výkone trestu odňatia slobody, teda súd prvého stupňa nepochybil ani pri zaradení obžalovaného do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovaný X. B. hrubo porušil povinnosti vyplývajúce preňho ako vodiča zo zákona a obligatórne mu súd uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na doživotie v zmysle § 61 ods. 5 Tr. zákona.

Krajský súd nezistil ani pochybenie súdu prvého stupňa pri rozhodovaní o uplatnenom nároku na náhradu spôsobenej škody.

Vzhľadom na vyššie uvedené krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.